

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Joh. 11, 19-45

Vi er mellem den sommer, der lige er slut og den næste, som kalenderen siger begynder om ni måneder.

Vi er mellem nydelsen af alle de gaver, som naturen i denne høsttid vælder frem med, og så de æbler, pærer, kornaks og squash, der kommer til næste efterår.

Åh, denne sommer var pragtfuld for mig og min familie. Jeg håber virkelig, at jeg lever så længe, at jeg kommer til at opleve den næste sommer til næste år.

Om tre, fire uger er æblerne og pærerne på træerne modne og klar til at blive plukket. Der findes ikke noget bedre end smagen af sådan et friskplukket æble eller en friskplukket pære. Mon dette års frugter er mit livs sidste? Kommer jeg til at smage efterårets frugter næste år?

Jeg kan ikke lade være med at spørge om det her i dag, for jeg synes, det er så provokerende, at Jesus i dag kommer forbi Lazarus, som med et snuptag igen får det liv, vi andre med ængstelse håber fortsætter til næste sommer eller til næste høst.

Og ja! Jeg kan godt mærke i min sjæl, at der sidder en enkelt eller to i kirken i dag og siger ”Pjat med dig! Du er ung. Selvfølgelig kommer du til at opleve næste sommer eller

næste gang, træerne står med modne æbler”.

Og ja, det er sikkert rigtig nok. Det gør jeg. Jeg regner med at se frugten af høsten næste år. Jeg tror, jeg kommer til at opleve næste sommer.

Men mine overvejelser er alvorligt ment. Jeg er nu 44 år, og de første af mine jævnaldrende er begyndt at blive alvorligt syge og at dø.

En kvinde jeg læste teologi med. Vi snakkede sammen ved et par lejligheder om løst og fast, teologi og fremtidsdrømme. Lissi hed hun. Hun blev præst, men så blev hun syg af cancer, og nu har hun været død i snart tre år.

Kommer jeg til at opleve næste sommer? Kommer jeg til at smage frugten af den næste høst? Jeg stiller disse spørgsmål på vegne af Lissi. Jeg stiller dem også på vegne af alle, som er 20, 30 eller 40 år ældre end mig selv. Kommer jeg til at se blomsterne springe ud næste sommer?

Jeg stiller også dette spørgsmål på vegne af min moster. En af de stærke voksne i hele mit liv var min Moster. Moster Line kaldte vi hende. Moster Line var stærk indtil for to år siden, så begyndte hendes lunger at blive

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dårligere, og det var et meget reelt spørgsmål, om Moster Line ville komme til at se blomsterne igen i den fine velholdte have, som hørte til hendes rækkehus i Herning.

Moster Line kom ikke til at se blomsterne, for hun døde, og jeg begravede hende efter en lang tid, hvor hun var bundet til sin kørestol og sit iltapparat. Og når jeg tænker på Moster Line og på Lissi og på alle de andre, der længselsfuldt spørger, om dette er deres sidste sommer eller deres sidste syn af et dansk efterårs løvfalds farver, så bliver jeg gal på evangelisten Johannes, der fortæller om Lazarus, som nok er død efter forgæves at have spurgt om, hvorvidt dette eller hint nu var sidste gang, men hvor Jesus kommer og med et snuptag kalder Lazarus ud til det hele igen. Naturen og Lazarus' søstre og alt muligt.

Og historien i bibelen om Lazarus kommer hurtigt til at virke som noget, der sker omme på den anden side af en mur, som er så høj, at jeg aldrig ville kunne komme over den og aldrig ville kunne opleve det samme som Lazarus. Og med min moster og med min studiekammerat klager jeg til Gud over den mangel på solidaritet, der ligger i, at Jesus vækker Lazarus til live igen men ikke Lissi eller Moster Line. Og så er det som om, at vi står i en tåge og intet kan se, ... men pludselig letter tågen, og solen kommer til syne, og fuglene synger. Det hele er pragtfuldt.

Vi er forud for næste sommer. Høsten med smagen af alle frugterne og synet af farverne ved et dansk efterårs løvfald er foran os. Det er meningen med historien om Lazarus, som Jesus kalder ud af døden. Mens han går ud af graven, fortæller Lazarus om den frem-

tid, vi kan håbe på. Lazarus fortæller om den sommer, som kommer til os trods døden. Han fortæller os om den kommende skønhed ved efterårets løvfald. Lazarus fortæller os om alt det, vi kan glæde os til den dag, Gud bliver alt i alle.

Gud skal blive alt i alle. Den sidste gang, jeg talte med min moster, spurgte jeg hende, om hun ville have, jeg kom og tog hende til alters. Moster Line smilede, tog min hånd og sagde: "Nej! Det behøver du ikke. Jeg er sikker på, at jeg er i Guds hænder". Min moster vidste, at den evige sommer og den evige palet af det danske efterårsløvfalds farver ventede forud for hende selv, for Lissi og alle os andre.

Amen

Peder Kjærsgaard Roulund

*prædikenen er holdt i Møllevangskirken,
Aarhus*

Salmer:

728, 450, 13, 808, 729, 730